

Beeld: Marieke Odenkerken

DE BOXDEALER

Ik voel de rillingen over mijn rug lopen, 10 minuten voordat de bel van de eerste ronde zal klinken. Veter strikkend zijn mijn gedachten bij de slecht gelopen drugsdeal met Romano afgelopen zaterdag. Shit, hoe kan zo iets simpels zo uit de hand lopen? Zou hij achter mij aan komen? Of achter mijn familie? Ik sla de negatieve gedachten uit mijn hoofd. Ik moet mij concentreren op het gevecht. Ik kijk ongeduldig op de klok van mijn telefoon, nog 8 minuten.

Om de spanning te bestrijden ijsbeer ik door de kleedkamer. Ik word uit mijn trance gehaald door agressief gebonk op de deur. Ik twijfel of ik de deur moet openen, zou dat Romano zijn? Glurend door het sleutelgat zie ik mijn trainer ongeduldig voor de deur staan. Phew. Ik doe open. Hij stormt naar binnen. ‘Waar ben je godverdomme met je gedachten!? Het gevecht begint over 5 minuten, opschieten!’ Haastig volg ik mijn trainer de kleedkamer uit.

Het publiek is klaar voor het gevecht. Ik groet de mensen op de voorste rij met uitgestoken handen. Mijn tegenstander wordt gemasseerd en zijn coaches spuiten water in zijn mond. Ik wurm me door de touwen heen. Ik kijk mijn tegenstander aan met een scherpe blik. Op de grote timer zie ik dat de wedstrijd over 3 minuten begint. Fluisterend geeft mijn coach nog de laatste motiverende woorden door. Ik zie de massa juichen en schreeuwen. Zo te zien ben ik niet de enige die zin heeft om te zien hoe mijn tegenstander in elkaar geramd gaat worden. Daar gaan we dan, het gevecht begint. Om het gevecht respectvol te beginnen, geef ik mijn tegenstander een boks.

Nu is het menens. Ik begin gelijk met een gemene rechter. Daar schrikt mijn tegenstander kennelijk van, ineens is hij wakker geschrokken. Met volle snelheid komt ie naar me toe met een uitgestoken linker, ik kan niet op tijd reageren. Zijn leren handschoen maakte kennis met de rechterkant van mijn gezicht, daarna geldt hetzelfde voor mijn gezicht en de vloer. Van pijn rol ik over de boksringvloer. Door het oorverdovende geruis heen kan ik de scheidsrechter horen aftellen. ‘8, 7, 6.’

Ik probeer mij om te draaien zodat ik op kan staan en verder kan met het gevecht, maar dan zie ik hem. Op de tweede rij. Shit, shit. Het is Romano!

Ik moet hier zo snel mogelijk weg, denk ik. Romano stormt het publiek uit en rent achter me aan. Iedereen in de zaal kijkt verbaasd. Ik hoor de voetstappen van Romano steeds dichterbij komen. En wat ik dan hoor zorgt ervoor dat mijn hart een paar slagen overslaat. Ik hoor de trekker overgaan van een vuurwapen vlak achter me. Is dit het? Is dit alles waar ik voor geleefd heb?